

I. A. Zavadski: „Viitoarea stagiune va fi deosebit de bogată”

L-am intilnit pe una din aleiele parcului de la Peleşor. Mergea incet in fața mea, oprindu-se cind și cind pentru a gusta priveliștea. Mult timp l-am urmat indeaproape, fără a bănuî în omul acela înalt și impunător, o vechă și scumpă cunoștință. La un moment dat, ajuns la o răscruce, omul se opri și se întoarse. Prima clipă, mă crezui pradă unui joc al imaginației. Am înaintat câțiva pași și, apropiindu-mă de el, întrebai timid și cu emoție:

— Iurii Alexandrovici Zavadski ?

Un suris larg, înflorit pe fața lui nespus de prietenoasă, îi confirmă identitatea.

Probabil că pe chipul meu se putea citi atîta uimire, încît Iurii Alexandrovici Zavadski se grăbi să mă lămurească :

— Sint de cîteva zile la Sinaia. Îmi petrec concediul aici.

Pornirăm împreună în susul potecii. Discuția se înfiripă ușor, firesc, la început în jurul peisajului, al timpului, al arhitectonicii grupului de clădiri de la Peleş. Pe nesimțite (numai eu știu prin ce eforturi diplomatice am reușit s-o fac !), discuția alunecă spre problemele de teatru.

— Cum se face că v-ați luat concediul atît de tirziu, aproape de sfîrșitul verii ?

— „Mossovietul” a jucat în tot cursul acestei veri. Am organizat un mare turneu prin Uniunea Sovietică, cu care prilej am prezentat și o nouă premieră cu *Alpatev* de Zorin — o piesă care deși are unele deficiențe în ce privește construcția dramatică, e deosebit de interesantă prin problematica sa : intransigența principială a oamenilor sovietici față de manifestările carierismului. De altfel, spectacolul i-a prilejuit lui N. Mordvinov o strălucită realizare. Acum, întregul nostru colectiv se bucură de o binemeritată vacanță. Viitoarea stagiune va fi deosebit de bogată și va solicita toate forțele artistice ale teatrului nostru, așa că e bine să fim cit mai odihniți.

— Ce repertoriu veți prezenta ?

— Destul de variat din punct de vedere al speciilor incluse și cu deosebire bogat în lucrări ale dramaturgiei sovietice contemporane. Nu trebuie să uitați că, în cursul acestei stagiuni, va trebui să alegem și să pregătim piesa cu care ne propunem să aniversăm cea de a 40-a aniversare a Revoluției din Octombrie.

— *Ați fixat piesa ?*

— Am fixat, deocamdată, dramaturgul ; piesa abia urmează să fie scrisă. Am cerut lui Zorin să ne scrie o lucrare în legătură cu acest eveniment. De altă parte, sperăm să primim de la Konstantin Simonov o piesă la care lucrează mai de mult și pe care ne-a promis-o. E vorba de o lucrare poetică cu adinc substrat filozofic, inspirată din anii ultimului război.

— *Ce ne puteți spune despre stagiunea apropiată ?*

— Ne-am oprit asupra unei piese a dramaturgului Cepurin ; ea are un subiect interesant : relațiile de prietenie ce se dezvoltă astăzi între ruși și germani. Tema oferă largi posibilități creatoare atât dramaturgului, cit și teatrului. Același dramaturg lucrează în prezent o nouă piesă, dedicată Marelui Octombrie ; sperăm s-o montăm încă în cursul noii stagiuni. Anul acesta, vom prezenta un spectacol pentru tineret cu piesa lui K. Paustovski *Inelul de oțel*. E vorba de un basm transpus în realitatea zilelor noastre. Teatrul lucrează și cu alți dramaturgi. Mulți dintre ei, sperăm să fie prezenți în repertoriul actualei stagiuni.

Din dramaturgia clasică, vom prezenta piesa lui Ostrovski, *Vasilisa Melentieva* cu Vera Marețkaia în rolul titular. De altfel, Marețkaia deține și rolul principal în comedia lui Victorien Sardou, *Madame Sans-Gêne*, pe care am jucat-o în cursul turneului nostru. Un spectacol interesant sperăm să realizăm cu *Regele Lear* de Shakespeare, în care N. Mordvinov va deține rolul principal.

— *Dar proiectele dumneavoastră personale ?*

— Eu ?... Voi monta *Nevestele vesele din Windsor*, de Shakespeare. Piesa e bine cunoscută spectatorului sovietic ; multe din teatrele noastre au reprezentat-o de nenumărate ori. Sper însă să o prezint pe scena „Mossovietului” într-o concepție proprie, mai largă, care, nădăjduiesc, o va diferenția de montările anterioare. Lucrez de multă vreme la caietul de regie al spectacolului și încă mai am de lucru la el. Vă dați seama că întregul nostru colectiv se pregătește pentru o muncă intensă, creatoare, corespunzătoare atmosferei de avânt pe care-o cunoaște astăzi mișcarea noastră teatrală...

I. A. Zavadski tăcu. Citeva clipe, ne continuăm drumul în tăcere.

— ...Fără îndoială — urmă el — putem vorbi despre un avânt general al teatrului nostru. Congresul al XX-lea al partidului, atât de drag inimilor noastre, a avut, are și va avea o influență binefăcătoare asupra mișcării teatrale de la noi. Unii oameni de teatru de la noi, și, în special, regizorii se fereau intrucitva de claritate. În mare parte, această atitudine își avea cauzele ei. Cu mult prea multă ușurință, spectacolelor noastre li se atribuiau diverse calificative, de tipul : formalist, decadent etc. Desigur, asta a dus în unele împrejurări la uniformizare, la șablon și, mai ales, la lipsa preocupărilor pentru găsirea unor modalități artistice proprii și specifice fiecărui creator. De aceea, astăzi regizorii noștri se străduiesc să găsească, în cadrul realismului socialist, și drumuri noi în teatru. Deocamdată, nu sint decât căutări, dar ele nu vor întârzia să-și afle în curând concretizarea...

Pe nesimțite, am ajuns în dreptul Foișorului.

— Aici locuiesc — zise I. A. Zavadski.

Ne-am despărțit. N-am îndrăznit însă să-i mulțumesc pentru informațiile furnizate, temându-mă să nu-i dau impresia că, totuși, îi luasem un interviu.

V. D.